

[Erling Olsen]

sigt, at vi får en tilstrækkelig opsparring, at vi får en sund investering, og at vores virksomheder i disse år er så velkonsoliderede som muligt. Der er mange, der ville klare sig bedre, hvis de havde en større egenkapital, og den kan de få ved at hente pengene over børsen, hvis man fra LD og ATP også får mulighed for ligesom andre pensionskasser at gå op til de 40 pct.; det er i hvert fald et bidrag hertil.

Den diskussion, vi har haft i dag, minder på mange måder om begyndelsen på den diskussion, vi havde om almindelige pensionskassers adgang til at gå fra de 25 pct. til 40 pct. På det tidspunkt hørte vi alle skuddene om fondssocialisme, vi hørte alt det med, at folk gik ind i den almindelige pensionskasse tvunget af en kollektiv overenskomst; de kunne ikke flytte tingene frem og tilbage.

Men ud fra det almindelige behov for kapitaltilførsel endte det alligevel med, at efter en debat, hvor det ideologiske rykkede noget i baggrunden, gik regeringen med til at gå fra de 25 til de 40 pct. Det er mit håb, at vi også denne gang må få afideologiseret dette her så meget, at vi kunne få en rimelig bred løsning med hensyn til de ting, der ligger i vores forslag.

Hvad er der sket siden sidst? Der er for det første sket det, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond nu er klemt på grund af det princip, de har for opgørelsen af værdierne. Det betyder, at når de skal gå ind i noget nyt, må de sælge noget gammelt, fordi det gamle simpelt hen vokser ud over disse 25 pct., og det vil sige, at reglerne tvinger dem til at opføre sig økonomisk uhensigtsmæssigt.

Men derudover har man fået en række erfaringer gennem en årrække, både med ATP og LD, og jeg tror nok, at til det dér med, at det skulle være en guldkalv, man kunne gå hen og danse om, og så raslede der noget af den, må man sige, at faktisk er guldkalven blevet federe og federe, og de dansende er blevet mere og mere muskuløse.

Det, man har sagt til dem, og det, der har skuffet mange, der er kommet til ATP og LD – og vi må sige, at vi har hørt mange bebrejdelser over, at der fra LD og ATP er blevet stillet krav til virksomhederne, når de kom og bad om redning – er: Hvis I vil have noget, må I komme med en fornuftig rekonstruktionsplan, der viser, at der er vækst og dynamik i det på en fornuftig måde, at der er et forretningsmæssigt sundt grundlag, ellers afviser vi det.

Og det dér med at være bange for, som hr. Kai Dige Bach også sagde, at så siger man: Hvis ikke I er artige, går vi ned på gaden og sælger hele møllen, kender jeg faktisk kun ét eksempel på, og det var Nordisk Fjer. Da man ikke kunne få oplysninger om regnskaber osv., gik LD ud og solgte hele møllen, men det tror jeg ikke der er nogen der vil bebrejde dem i dag. Dette kun sagt som et lille polemisk indlæg. Det afgørende for mig at se er, at dér, hvor man i starten var bange for inkompetence i ledelsen, kan man se, at de har haft pæne resultater. Der er faktisk heller ingen i dag, der har sagt, at man har forvaltet det inkompetent.

Det, man var bange for, var, at man skulle komme til at holde halvsyge virksomheder i gang. Dér viser det sig, at der stilles krav, og man har været meget, meget bange for bare at forlænge et liv, der var usundt. Man har stillet krav om, at der skulle ske en rekonstruktion.

Og så er der det med magtkoncentrationen. Jamen det, der er sket, er, at nok har man i fondene haft ganske mange penge, men man har udpeget professionelle, uafhængige bestyrelser, og de har fulgt den generelle retningslinie, at det, der drejede sig om, var at bringe pengene sundt og forretningsmæssigt ordentligt, og så blandede man sig i øvrigt ikke i det, hvis virksomhederne ellers kunne komme med nogle ordentlige resultater. Derfor synes jeg, at alle de dér gamle ting, man har kørt frem, blegner lidt. De har opført sig pænt og ordentligt og fornuftigt og vist ordentlige resultater. Det afgørende er, at man ikke sidder og skalter og valter med det hele, men at man udpeger kompetente bestyrelsesmedlemmer, der har fået nogle retningslinier, som svarer til det, vi alle er enige om: at det skal drives forretningsmæssigt ordentligt, det skal have en fremtid. Deri ligger også, at det eneste, der tjener lønmodtagerne i det lange løb, er en ordentlig erhvervsudvikling og udvikling af nogle arbejdspladser, som har en så god indtjening, at det kan give nogle ordentlige lønninger og nogle ordentlige arbejdsforhold.

Jeg håber meget, vi kan snakke os til rette om dette forslag. Det er klart, at vi er åbne over for mulige ændringer i lovforslaget, hvor der måtte være begrundelse for det. Men det afgørende er, at vi holder dialogen i gang og får dette afideologiseret.